Excelența în leadership

On Decembrie 23, 2012

Începe să culegi roadele străduințelor tale în măsura în care ai tras învățăminte din problemele așezate în fața ta de aspectul retrograd al unui conservatorism plat care condamnă lumea la stagnare.

Experimentatorul Saint-Claire Deville descoperea unul din cele mai interesante fenomene fizico-chimice: fenomenul disociației combinațiilor sub influența căldurii. El determina condițiile acestui fenomen. Fapte, cât mai multe fapte trebuiau adunate, cercetate, comparate, pentru a trage concluzii tot mai generale. Numai astfel se poate ajunge, din aproape în aproape, la înțelegerea interdependenței dintre fenomenele chimice. Faptele experimentale puse în evidență de pleiada elevilor lui Deville și de sute de alții experimentatori au confirmat liniile generale ale interpretării lui Deville. Actualitatea cuvintelor lui Deville este mereu vie pentru cei care se ocupă de teorie și practică științifică.

Cercetarea fenomenului descoperit de marele savant n-a mai încetat, de fapt, nici astăzi. Fiecare din lucrările acestui maestru al experiențelor a deschis calea unor aplicații industriale noi. Întreaga activitate de cercetător a lui Saint-Claire Deville ne dă imaginea experienței ca sursă a teoriei, a experienței că sursă a aplicațiilor industriale.

Pentru a pune în evidență produsele de disociere, el imaginează sistemul tuburilor concentrice cald-rece, prin care izbutește să răcească brusc produsele de disociere, astfel încât ele să nu mai aibă condiții de recombinare. El imaginează sisteme de extragere a produselor reacției. Analizează, cu cele mai exacte metode ale epocii, gazele produse. Repetă de nenumărate ori fiecare operație și înscrie rezultatele analizelor în tabele. În descrierea experiențelor sale, nu omite niciun amănunt semnificativ. Cantitățile sunt riguros consemnate. Niciun fenomen secundar nu este omis. Sunt prezentate și nereușitele, împreună cu interpretarea cauzelor lor.

Leadership: Ești dispus să-ți încadrezi întreaga activitate de creație într-o pozitie de cercetător astfel încât să folosești imaginea experienței ca sursă a unor noi descoperiri, fără să cunoști adevărata valoare a ceea ce trăiești?

Claire Deville era de temut. Claritatea expunerilor sale transforma lecțiile de chimie experimentală în momente de propagandă activă pentru știință. Nu numai chimiști și medici, dar și oameni de litere, și intelectuali de tot felul se grupau în jurul acestui maestru al experienței, la așa-numitele reuniuni de duminică de la Ecole Normale. Deville transmitea până departe, dincolo de zidurile laboratorului, pasiunea pentru cercetarea experimentală.

Dar destinul savanților se îneacă adesea în drama sentimentului profund de abandonare și trădare, resimțit de pe urma unei societăți în care moravurile și interesele materiale resping beneficiile științei în evoluția umanității.

*Într-una din zilele anului 1881, cadavrul lui Saint-Claire Deville a fost pescuit în apele Senei. Copleșit de muncă, depășit de problema aluminiului, trăind în mijlocul unei societăți în morală căreia nu era înscrisă prețuirea și recunoștința pentru talentele sale, Deville s-a cufundat, ca atâția alții, în apele deznădejdii. **

Leadership: Îți poți construi un raționament superior oricăror altor considerații de natură particular sau general-umană, bazându-te doar pe munca intensivă cu sinele într-un demers onest de cautare a unui erou care dorește să devină nemuritor?

Deseori, o viață plina de amărăciune se manifestă prin încercarea de a duce știința spre sfere idealiste, deasupra realităților care stăpânesc lumea, departe de necesitățile și preocupările care frământă masele și stimulează extinderea moravurilor cele mai detestabile.

Aproape toți oamenii de știință au avut momente limită în drumul spre împlinirea unui destin grandios, prin conștientizarea unei absențe de sens în categoria "ce anume îmi menține permanent activă fericirea", unde rostul strădaniilor de a lupta cu înfricoșarea trecerii banale prin această viață capăta conturul unei ambiții prometeice de remodelare a umanității.

Dimensiunea umană continuă să rămână slăbiciunea practicării impasibilității, o egoistă apărare a unor interese de moment, a unei excesive griji materiale, fără să reflecteze cu adevărat asupra evoluției lumii. În prezent, orice om de știință este, mai întâi de toate, un luptător împotriva clișeelor unei existențe standardizate între super-market și entertaiment, fiind dispus la o suspendare a nevoii de a intra în contact cu ceilalți membri ai comunității, tocmai pentru a nu intra în același horă cu ei.

De aceea am putea aborda leadershipul, într-o situație aparte ce poate interveni pe parcursul perioadei de implementare a unei investigații în infrastructura valorii personale, drept o modalitate de explorare eficientă a unei noi dimensiuni a descoperirilor științifice, întemeiate pe factorul "sacrificiu total". Aceasta pare, de altfel, condiția sine qua non a progresului și a redresării nemulțumirilor de ordin profesional, cu toate că unele necesități – cel puțin de ordin practic – devin inevitabile.

Dar cât de departe pot să ajungă și ce formă pot lua aceste necesități inevitabile în procesul elaborării teoriilor științifice ale personalității? În acest sens, am fi tentați să ne avântăm într-un demers onest de căutare a unui erou care dorește să devină nemuritor prin însăși exemplul trăirii sale de credință față de realizările imense ale științei puse în slujba lumii.

Nemurirea este ceea ce ramane in memoria lumii ca mostenire a unei cunoasteri experimentale profunde, dupa ce ti-ai dat consimtamantul ca mana unui destin istoric sa aleaga in locul tau pretul maretiei.

În ceea ce privește știința, poate că ar trebui cu toții să pornim în căutarea unei credințe motivate de înțelepciunea unei caracteristici a sufletului, aceea de a trece cu vederea toate nedreptățile unei lumi tot mai haotice, care (deocamdată) prețuiește numai efemeritatea vieții. Marcus Aurelius ne ajută cu un sfat în această privință:

"Când un altul te critică sau te urăște, când oamenii manifestă față de tine aceste sentimente, întoarce-te spre sufletele lor, intră în interiorul lor și vezi ce fel de oameni sunt aceștia. Vei vedea că nu trebuie să te frământi pentru ca ei să-și facă despre tine la un moment dat o părere.

Totuși trebuie să fii binevoitor față de ei, căci potrivit naturii sunt prieteni. Și zeii îi ajută în multe feluri, prin vise, prin predicții, ca ei să obțină acele lucruri pentru care depun atâta efort."

Dar niciodată nu sunt de ajuns câteva pietre pentru a construi un întreg eșafodaj stabil. Niciodată liderul nu își va putea construi un raționament corect, bazându-se doar pe munca intensivă cu sinele. Niciodată nu va putea susține anumite supoziții contând doar pe forța proprie de autoobservare. În acest caz, el poate ajunge să se bazeze doar pe prejudecăți, forțând anumite nedumeriri. Şi să-și întărească credința într-o realitate absolută și definitivă care depinde de foarte mulți factori variabili. Dar o realitate care nu seamănă cu căutarea unei plăceri menite să acopere o lipsă, un gol, o suferință.

O mărime fizică ce intervine într-un proces sau fenomen trebuie caracterizată printr-un număr de elemente obligatorii astfel încât ea să fie perfect determinată. În leadership, ca să-ți pot duce știința spre un punct de vedere mai realist și mai profund, trebuie să reiei și să consolidezi în permanență procesul de optimizare a nivelului de înțelegere a dimensiunii umane spre o constantă de efect care dă posibilitatea întăririi calităților care te definesc.

Pentru a deprinde greutățile și competentele necesare leadershipului trebuie să-ți asumi conștientizarea unei absențe de sens atribuită demersurilor tale științifice, prin experiențe de tipul încercare-esec care pot oricând să-ți anuleze credibilitatea în fața celorlalți oameni.

* Notă: Solomon, Max - *Lumini în retortă* , Editura științifică București, 1962.

Source: https://neculaifantanaru.com/excelenta-in-leadership.html